

AJUDANT A VIURE

Mirant cap a la Pasqua

Fa un temps, davant la visita d'una mare ja entrada en anys amb la pensió mínima i amb un fill a la presó, vaig haver de preguntar-me: Com puc jo anunciar a aquesta bona dona la Felicitat Notícia de la Pasqua? Ella reconeixia la culpabilitat del fill i ho vivia amb serenor, però quina Pasqua pot celebrar una mare que, després de tants anys de treball i esforços, viu amb el cor encongit per la dolorosa experiència de tenir aquest fill privat de llibertat?

I ara, recordant-ho, em torno a preguntar: Quina Pasqua pot celebrar una família, un poble, una humanitat amb bastants dels

seus membres «*tan poc lliures*» per dins i per fora? I quina Pasqua podrà celebrar una humanitat «*tan distanciada*» entre si per diferents motius: idees, color, religió, desigualtats econòmiques, etc.?

Cada dia som testimonis, quan no protagonistes o còmplices, de quantitat de relacions humanes enfrontades, violentes, aspres, hipercrítiques. Fins i tot entre persones i grups que proclamem com a solució la Caritat de Crist dient que «no és groller ni egoista, no s'irrita ni es ven-

ja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat» (1Cor 13,5-6).

Certament la debilitat humana, l'egoisme, les desgràcies... generen injustícia, desigualtat, misèria. Però els cristians hem de «*fer veure*» que, des de la Pasqua de Jesús (*des del seu «pas» de mort a Vida*), es pot aspirar a refer l'equilibri trencat, i que un camí ben concret és el que assenyala Ell mateix: «*sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare*» (Lc 6,36). «*Cal que l'Església del nostre temps adquireixi consciència més fonda i concreta de la necessitat de donar testimoni de la misericòrdia de Déu en tota la seva missió*» (Joan Pau II, *Dives «in» Misericòrdia*, 12).

Recordem, doncs, que les obres de misericòrdia són expressió concreta de la caritat. La misericòrdia és aquell amor que impulsa a actuar davant la indigència del proïsme. I no pot quedar només a nivell emotiu, s'ha de traduir en servei actiu: «*Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei de Crist*» (Gal 6,2). La carta de Jaume (2,15ss) i el mateix apòstol Joan (1Jo 3,17ss) ens avisen de possibles caricatures.

Gràcies a Déu, a Lleida es fa un esforç notable en aquest sentit, però com que pot haver-hi també a les nostres comunitats «*membres menys sensibles*», la Quaresma ens ofereix l'oportunitat de revisar per exemple si, davant la realitat de tants fills i filles de Déu que no poden viure «*com Déu mana*», som cada dia més els cristians capaços d'alterar el nostre tren de vida, de modificar el nostre compte bancari, de revisar l'exercici de la pròpia professió, de sintonitzar espontàniament amb els més fràgils i de mobilitzar més evangèlicament les nostres capacitats (Jo 15,13).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Fe comunitària

L'arxiprestat «Perifèria», amb els seus rectors al capdavant, va celebrar el dissabte 20 de febrer, una reunió amb membres de les diverses activitats que es porten a terme en cadascuna de les parròquies que l'integren i que corresponen als barris de Balàfia, la Bordeta, Magraners, Pardinyes i Secà de Sant Pere. Tingué lloc als locals parroquials de Verge dels Pobres del Secà.

Mn. Joan Jové, arxipreste, donà la benvinguda i presentà l'objectiu de la reunió. En la seva intervenció ressaltà la importància de la «comunitat» i de com el cristianisme més que un conjunt de veritats és una fe viva tocada per l'experiència, per això ens engrescà a viure la fe en comunitat per tal que aquesta no mori. A continuació es féu una reflexió per mitjà de la pregària «Gràcies per la meua parròquia».

Tot seguit, els 70 participants es distribuïren per grups en funció de la tasca que desenvolupen:

acció caritativa, pastoral de la salut, litúrgia, neteja, preparació pel baptisme, catequesi sacramental, adults... Cadascun dels grups exposà la seva realitat, valorà tot el què de positiu i negatiu hi ha i cercà vies concretes per la col·laboració mútua i activitats que es podrien fer en comú a l'arxiprestat.

A l'acabar la reunió de grups tothom tornà a la sala, moment en que Mn. Joan Jové presentà la Sra. Montse Sangrà, de la parròquia de la Bordeta, qui a partir d'ara representarà l'arxiprestat en el Consell Pastoral Diocesà. Així mateix la Sra. Sangrà aprofità l'avinentsa per recordar les dates de les properes activitats conjuntes de l'arxiprestat: 21 de març, recés de quaresma a la parròquia de Magraners; i 25 d'abril, sortida-convivència a Llardecans. Les conclusions del treball de grups s'estudiaran més endavant per tal de portar a la pràctica tot el que es pugui. La reunió s'acabà amb una pregària.

▶ Cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa a *Ràdio Estel* i *Ràdio Principat* (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos. També, per a aquells que no puguin seguir el programa en directe del diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web: www.bisbatlleida.org. Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida, cosa que agraïm al seu director i als seus tècnics.

Tercera Jornada d'acompanyament al dol i malaltia

▶ Tindrà lloc a Lleida el divendres 12 del proper mes de març. Hi haurà conferències i taules rodones. Organitza: Grups d'acompanyament al dol de Lleida, Coordinadora de grups de dol. Fundació Acompanya ca n'Eva. Universitat de Lleida, Facultat de medicina. Sant Joan de Déu, Lleida, Centre assistencial Almacelles. Servei de Salut Mental, GSS, Hospital Santa Maria. IREL i PROSAC.

Tindrà lloc a l'auditori del Campus de Cappont, Universitat de Lleida. El cost és de 25 € (20 € per estudiants). Preinscripcions a: grupdol.lleida@gmail.com o al telèfon 649 343 574.

DIUMENGE III DE QUARESMA

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.10.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arriba a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la Bardissa. Va mirar, i s'adonà que la Bardissa cremava, però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la Bardissa?». El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la Bardissa estant: «Moisès, Moisès». El respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada». I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isahac, Déu de Jacob». Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu.

Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel».

Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc». I afegí: «Respon així als israelites: "Jo-sóc m'envia a vosaltres"». Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvé (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isahac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres».

Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

► Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneix el seu sant nom. / Beneix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, / sentència a favor d'ells. / Ha revelat a Moisès els seus camins, / el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

«El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor». / El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquest núvol, tots passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «¿Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual».

I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixa-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar"».

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián; llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, el monte de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver cómo es que no se quema la zarza.» Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés.» Respondió él: «Aquí estoy.» Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado.» Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob.» Moisés se tapó la cara, temeroso de ver a Dios.

El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto, he oído sus quejas contra los opresores, me he fijado en sus sufrimientos. Voy a bajar a librarlos de los egipcios, a sacarlos de esta tierra, para llevarlos a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel.»

Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los israelitas y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros." Si ellos me preguntan cómo se llama, ¿qué les respondo?» Dios dijo a Moisés: «"Soy el que soy"; esto dirás a los israelitas: "Yo-soy" me envía a vosotros.» Dios añadió: «Esto dirás a los israelitas: "Yahvé (Él-es), Dios de vuestros padres, Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros».

Éste es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación.»

► Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor hace justicia / y defiende a todos los oprimidos; / enseñó sus caminos a Moisés / y sus hazañas a los hijos de Israel. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre sus fieles. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto.

Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo hicieron aquéllos. No protestéis, como protestaron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador. Todo esto les sucedía como un ejemplo y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se cree seguro, ¡cuidado!, no caiga.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En una ocasión, se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos cuya sangre vertió Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús contestó: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos, porque acabaron así? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. Y aquellos dieciocho que murieron aplastados por la torre de Siloé, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera.»

Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves: tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta-la. ¿Para qué va a ocupar terreno en balde?" Pero el viñador contestó: "Señor, déjala todavía este año; yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto. Si no, la cortas."»

Crist, el Salvador. Fragment d'una pintura del Greco. Museu del Prado, Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Re 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30 ■ **dimarts**: Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35 ■ **Dimenges**: Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34 ■ **dissabte**: Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14 ■ **diu-menge** vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.): Js 5,9a. 10-12 / SI 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32.

La litúrgia d'aquest tercer diumenge de Quaresma és una crida a la conversió (*metanoia*, en grec). Que la conversió és un dels punts essencials de la predicació de Jesús ens ho demostra molt especialment l'evangeli d'avui mitjançant dos relats molt diferents quant a la forma, no tant quant al contingut.

En el primer relat Lluç narra dos episodis que podríem qualificar de *crònica negra*: una repressió brutal de la policia romana en el temple i la tragèdia de les divuit víctimes causada per l'esfondrament de la torre de Siloè. Com a bon mestre i pedagog, Jesús utilitza aquests fets dramàtics, que tant impressionaren els qui l'es-

coltaven, per fer-los reflexionar sobre la seva conducta i exhortar-los a la conversió. Aquells morts no eren ni més ni menys culpables que els altres. Per això, cal estar sempre preparats, cal estar sempre atents als missatges que Déu ens envia, de vegades de forma inesperada o quasi imperceptible, perquè poden ser definitius per a la nostra vida.

En el segon relat Jesús explica una paràbola, molt breu, que té com a protagonista una figuera estèril. La paràbola consisteix en un diàleg entre l'amo de la vinya on està plantada la figuera i el servent encarregat de cuidar-la. Mentre l'amo es mostra decidit a tallar la figuera perquè en

els últims tres anys no ha donat cap fruit, el servent li suggereix esperar un any més, tot comproment-se a fer tot el que calgui perquè fructifiqui. Interpretem ara la paràbola. L'amo de la vinya és Déu i el servent pacient i esperançat és Jesús que intercedeix per la humanitat indiferent i infructuosa (la figuera).

Els cristians, doncs, estem cridats a la conversió i estem cridats a donar fruit. Això vol dir que el Senyor espera de nosaltres un cor purificat, una resposta dialogant, un compromís moral, humà i religiós.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe és creure la bona notícia predicada

Creure és acceptar el missatge de la predicació, és l'acceptació del *kerygma*. Aquest *kerygma*, segons sant Pau, és la predicació del Messies crucificat (1Co 1,23). És evident que Pau no posa punt final en la crucifixió sinó que aquesta és el pòrtic del misteri pasqual complet que abasta la

Creu i la glorificació.

L'evangeli que Pau predica, del qual el *kerygma* és el nucli, el formen aquests quatre elements, segons l'explícit ensenyament de la Primera Carta als Corintis 15,3-4:

- Crist morí segons les Escriptures;
- fou sepultat;
- ressuscità el tercer dia segons les Escriptures;
- es deixà veure: s'aparegué a Pere i als apòstols.

El *kerygma* és Crist crucificat i ressuscitat. És el Messies en el seu misteri de Pasqua (entrega per amor fins

a la mort i glorificació en l'Esperit Sant per l'Amor del Pare). Per tant, no hi ha *kerygma* si no és per relació amb Jesucrist. I Jesucrist fa coincidir el seu missatge i la seva persona en la seva entrega per amor fins a la mort i en la resposta del Pare que glorifica Jesús.

El contingut de la fe és Déu revelat en Crist crucificat i glorificat. Creure en la Paraula predicada per uns homes com nosaltres és, per tant, equivalent a creure en el Verb de Déu que parla un llenguatge humà i que té un rostre humà. Creure en la Paraula equival a entregar-me tot jo a aquesta Paraula divina. El cristianisme suposa un règim o estructura de *revelació* constituït per la presència en el món del Logos de Déu que ens porta un missatge en els conceptes humans i en els signes sensibles de l'amor de Déu, tot i que Ell roman invisible, transcendent, en la fase pròpiament divina (escatològica).

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

Embellecer la vida

—Enjugar las lágrimas de quien llora
—Acompañar al enfermo
—Estar al lado de quien sufre
—Quitar oscuridades y miedos...
Esto es seguir a Jesús y embellecer la vida.

—Apartar las piedras y obstáculos del camino
—Aligerar el peso de quien va cargado
—Dar sentido a la vida y a la muerte
—Escuchar y atender el grito angustioso de socorro...
Esto es seguir a Jesús y ganar en calidad de vida.

—Dar ánimos ante la dificultad
—Aventar desasosiegos perjudiciales
—Dar coraje para arrostrar las dificultades
—Sonreír, ayudar, curar, empujar...
Esto es seguir a Jesús y embellecer la vida.

—Hagamos desaparecer toda tristeza perjudicial
—Acojamos y ayudemos a los excluidos
—Recibamos y ofrezcamos el perdón y la paz...
Esto es seguir a Jesús: vivir, amar y embellecer la vida. Vivamos la santa Cuaresma haciendo el bien.

J. M. Alimbau

SANTORAL

7. ✚ Diumenge III de Quaresma. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. Dilluns. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. Dimarts. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. iv); sant Dagobert, laic.

10. Dimecres. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Cànndid o Candi, mr.; bea-

ta Maria-Eugènia Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. Dijous. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. Divendres. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanes, monjo; beat Lluís Orione, prev. salesià.

13. Dissabte. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. vi), monjo i mr.

ENTREVISTA

► NORBERT MIRACLE

Bons pastors

Des del mes de gener els preveres catalans compten amb una revista mensual —en format electrònic—, *El Bon Pastor* (www.elbonpastor.cat); que s'envia per correu-e a tothom qui la vulgui rebre. La iniciativa va sorgir del Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia que va convidar un grup de professors a promoure una revista mensual «que fes visibles uns quants denominadors comuns als preveres de Catalunya, compartits igualment per molts altres preveres: comunió fraterna, eclesialitat convençuda i caritat pastoral envers una societat cada cop més necessitada d'Evangeli». Mn. Norbert Miracle, rector del Seminari Major Interdiocesà, és membre de l'equip de direcció de la revista.

Per què era necessària una eina com aquesta per a preveres... i no preveres?

L'Any Sacerdotal que ha proposat el papa Benet XVI cerca promoure el compromís de renovació interior dels preveres de cara a un millor testimoniatge enmig del món. En aquest sentit, pensem que amb aquest espai de comunicació entre nosaltres podem promoure aquest mateix compromís.

Quin és l'objectiu d'*El Bon Pastor*?

El Bon Pastor vol ajudar a unir ministeri i comunicació de l'Evangeli per tal d'enfortir la confiança i la fraternitat entre els qui hem estat cridats a ser deixebles i ministres del Senyor i servidors dels homes i les dones d'avui.

Quins són els continguts de la revista?

Sempre partint de la base que són preveres els qui hi escriuen i que fonamentalment és a preveres a qui s'adreça, la revista té unes seccions fixes: un comentari a un fet d'Església, un comentari a un fet de la societat, una reflexió a partir d'un text bíblic, una reflexió a partir d'un text patristic, diversos comentaris en referència a l'espiritualitat presbiteral, a l'exercici de la pastoral i a la celebració litúrgica. També hi ha l'escrit d'un bisbe i una aportació sobre un llibre, pel·lícula, o esdeveniment cultural d'actualitat.

Òscar Bardaji i Martín

PADRES E HIJOS

La amarga soledad de los hijos

Un experto profesional de la mente, Luis Rojas Marcos, en su pionero libro de referencia *La pareja rota*, expone que: «Con excepción de la muerte de la pa-

reja amada, la separación y el divorcio son para la mayoría de las personas las experiencias más traumáticas y penosas de su vida». Y estos amargos sentimientos están presentes tanto en los ex cónyuges como en los hijos.

La mayoría de autores coincidimos en que la separación y sus consecuencias son uno de los mayores acontecimientos estresantes (*life event*, lo llaman los angloparlantes) que pueden vivir los niños. La ruptura matrimonial evoca en su mente una aguda y dolorosa sensación de *shock*, de encontrarse bloqueado, de intenso miedo, envuelto todo en un sentimiento de gran confusión. La separación significa el colapso de la estructura familiar, y el hijo se siente tremendamente solo y muy asustado.

Aunque cuando la convivencia familiar está muy deteriorada este hecho produce también un sentimiento de liberación.

El resultado de las situaciones tensas de convivencia hace que aumente la irritabilidad y los trastornos emocionales de los hijos, apareciendo con mayor frecuencia las rabietas de los pequeños y los brotes de rebeldía en los mayores. Resulta que a los padres, ahora *menos padres*, se les hace muy difícil imponer la más mínima disciplina.

Algunos niños tienen la suerte de contar con el consuelo y el apoyo moral de una persona con ascendencia sobre ellos, como pueden ser los abuelos, el padrino o la madrina, el sacerdote de la parroquia, el profesor o la profesora del colegio, los compañeros del club recreativo juvenil... Otros no cuentan con el más mínimo soporte.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Cristina Cazorla es estudiant de tercer curso de medicina en la universitat de Lleida. Natural de Elda (Alicante). 21 años. Pertenecce al grupo de jóvenes de la Mariana y desde este curso es catequista de confirmación en la parroquia de Sant Ignasi. Hace poco estuvo en Portugal y se enamoró del país, de la cultura y de su gente.

Cristina, ¿crees que el Jesús de los evangelios es conocido entre los jóvenes con tú?

No, de hecho pienso que es bastante desconocido. Yo tampoco conozco a ese tal Jesús de Nazaret. Según yo misma, hay diferentes razones de este desconocimiento:

—No ha habido contacto con la Iglesia o el único contacto ha sido con la BBC (bodas, bautizos y comuniones). Pienso que muchos niños han dado el estirón y se han convertido en adolescentes y después en jóvenes sin haber madurado o retomado su fe desde el momento de la comunión. Esto implica que su única experiencia y recuerdo de Jesús se queda en los once años.

—Influencia de los medios de comunicación presentando una Iglesia, que también se presenta a sí misma, como inadaptada a los nuevos tiempos.

—Desinterés puro y duro.

Sin embargo, he conocido jóvenes que se han llevado una sorpresa al toparse con una Iglesia joven, que habla de Dios-Padre con naturalidad, que se esfuerza por aprender de los errores y que camina llevando siempre como referencia en el día a día la figura de Jesús.

¿Crees que sabemos hablar bien del Jesús de los evangelios, o no?

Creo que la cuestión no es si sabemos hablar bien de él. Pienso que aunque a veces no sabemos hacer llegar lo auténtico de su mensaje o perdemos tiempo buscando nuevas formas y abandonando lo esencial del

contenido, lo más importante es que hay una intención de darlo a conocer y que lo intentamos.

Para mí el quid de la cuestión es si sabemos vivir conforme él nos enseña continuamente en los evangelios. Eso es lo fundamental, que sepa-

mos transmitir su mensaje con nuestras vidas.

Es verdad que los jóvenes de hoy en día prácticamente no nos sorprendemos por nada, o digamos que es un verdadero reto presentarnos un producto realmente innovador. Somos expertos en lo último. Las nuevas tecnologías ofrecen un mundo de posibilidades inmenso y con el que es muy difícil competir. Sin embargo, no es competir lo que pretendemos. Sólo tenemos que mostrar la esencia, quizás eso les sorprenda. Lo auténtico, que para mí es equivalente a vivir como lo hizo Jesús.

¿La Pascua tiene algo que ver con la vida cotidiana?

Ya lo creo. La vida cotidiana es Pascua, Re-surrección, Re-nacer, Re-comenzar, Re-novarse, Re-hacer,...

Es durante el día a día cuando somos más conscientes de nuestra humanidad, de que nos equivocamos y de que a pesar de intentar hacer las cosas lo mejor posible a veces metemos la pata. Es fantástico y un gran alivio pensar que tenemos una segunda oportunidad y que podemos volver a empezar.

¿Cómo piensas vivir la fiesta de Pascua?

La verdad es que tengo diferentes posibilidades en la cabeza: Portugal me ofrece vivir unos días en otra cultura con otra comunidad; Madrid me presenta una Pascua joven universitaria y de jóvenes trabajadores; en Lleida y alrededores encuentro la Pascua del Claver o de les Avellanes... También está Taizé.

Lo único que podría decir es que tengo ganas de vivir una Pascua sin grandes aglomeraciones, en comunidad y recogida.

Recés de catequistes

El dissabte 20 de febrer, a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola, va tenir lloc el recés organitzat per la Delegació de catequesi i l'arxiprestat de Gardeny, sota la direcció del pare Joan Suñol, sj, i amb el títol **Missió de reconciliació en la catequesi**.

Va ser un matí molt aprofitat, tot fent un petit parèntesi per pregar junts i compartir les reflexions. Ens serví de guió el capítol 15 de Sant Joan, «El cep i les sarments». Es van alternar moments de reflexió personal, pregària, cant i intercanvi d'experiències. Van ser una trentena de catequistes de diferents parròquies i col·legis. En acomiadar-nos estàvem contents, no havíem fet cap debat... Havíem pregat junts, pels presents i pels absents!

Delegació de Catequesi
Arxiprestat de Gardeny

Segona fase diocesana

Després de la reflexió en grups en tot el bisbat de Lleida sobre el món que vivim i la necessitat de transformar-lo, cal ara donar el pas següent: la lectura cristiana de la nostra realitat.

Es tracta de buscar, entre tots, els criteris de l'evangeli (què en diu Jesús i la Paraula de Déu) i les orientacions dels nostres Bisbes, que ens il·luminin els reptes i signes d'esperança (primera fase) que vàrem posar de relleu. La Vicaria de pastoral ens invita, doncs, a tots els diocesans a continuar la nostra reflexió durant aquest temps de Quaresma. No oblidem de lliurar els resultats a la Vicaria al final del temps quaresmal.

Agenda

Dijous 11 de març.—A 2/4 de 8 del vespre, a l'Institut d'Estudis Ilerdencs, en el marc de conferències de l'IREL, «Amor i coneixement», a càrrec de Pere Lluís Font, professor de filosofia.

Dijous 11 de març.—A 2/4 de 8 del vespre a l'església de la parròquia de Sant Pere, Eucaristia mensual de l'Hospitalitat de Lourdes.

Dissabte 13 de març.—De les 11 a les 13 h i a l'Acadèmia Mariana, II Trobada d'Universitaris Cristians. Organitza la Delegació de joves.

Dissabte 13 de març.—De 17 a 19 h, als locals de la parròquia de Sant Martí, curs de Bíblia: El llibre de l'Apocalipsi, amb Mn. Daniel Turmo.

Divendres 19 de març.—A les 9 del vespre, Estació d'Enllaç per a joves, Seu Vella. Lloc de trobada l'Acadèmia Mariana. Visita del casc antic i pregària al Claustre de la Seu Vella. Organitza la delegació diocesana de joves.

Diumenge 14 de març.—A les 18 h, a la catedral, recés de quaresma de Pietat Popular.

Del 22 al 26 de març: Exercicis espirituals per adults.—A La Mariana. Dirigits pel P. Jaume Sidera C.M.F. Organització i inscripció: Grups d'oració i d'amistat. Tels. 973 261 090 i 652 180 687.

EL SETRILL

La mort no és una crida de Déu

Una mare em relatava, recentment, la viva reacció de la seva filla. Havia assistit al funeral d'una persona coneguda: un home al voltant dels 35 anys. Durant les exèquies, el mossèn expressà a la família l'amor de Déu pel difunt, amor fins i tot tan gran que explicava o justificava la seva mort. «El Déu d'amor l'ha cridat a la seva Vida». Reacció viva de la jove: «doncs no ens cal que ens estimi tant Déu i que ens deixi viure tranquils. L'espòsa i els fills del difunt preferirien més aviat viure encara amb l'espòs i el pare». I la jove tenia raó.

És cert que el ritual de les exèquies catòliques té frases que alguns preveres tenim dificultats

per pronunciar-les i, de fet, no ho fem. Parlant del difunt, es diu repetidament, «que heu cridat d'aquest món»; o encara «Déu ha volgut endur-se el nostre germà». Darrera aquestes i altres frases, hi ha òbviament una manera molt concreta de concebre Déu que, avui dia, no sembla pas massa justa ni engrescadora. S'han de donar piruetes intel·lectuals per «justificar» semblants conceptes.

No. El Déu revelat per Jesús ni treu, ni s'enduu, ni roba cap persona a l'amor dels seus éssers estimats. La mort no és una crida de Déu per la qual s'apropriaria arbitràriament d'una persona humana,

infant, jove o adult. La mort no és més que una part de la vida humana que succeeix quan el cos humà, per les raons i límits que li són propis, i la tècnica mèdica no poden fer res més. La persona assumeix aquesta realitat com fent part de la seva humanitat. El creient, a més a més, se sap acompanyat per l'amor de Déu que, discretament, no deixarà mai de dir-li: «T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís».

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat de Mitjans de
Comunicació Social del bisbat de Lleida